

עיה העתיקה ביותר בעולם * הבעיה העתיקה

השכלה ולעיתים גם בעלות חברתית. מעמד נעלה זה של הפרוזה התנחן עם שקיעת העולם הימי הקדום. רבבות שבויות-מלחמה הורידו את רמת הנונות, מלאו את בתי-הבוסת. תהליך זה נמשך גם ברומא, שהוצפה שבויות-מלחמה בנות כל העמים הכבושים. כדי להגן על גזעם נאלצו הרומאים לפעול נגד הנונות. הם חייבו את הנונות לשאת ציון מיוחד, שללו מהן את זכויות-האזרח, ולבסוף ניגשו לרישום כל הנונות שחיו בתיבוסת, שנקרא ברומא "לופאנאריית". בתיבוסת אלה היו מקור עיקרי למימון אוצר המדינה.

רק עם השתלטות הנצרות על האימפריה הרומאית, ביקשו הקיסרים לרכוש את הפריצות סופית, לבטל את מסי-הנונות. אולם מצוות המוסר היהודי-נוצרי טתרו את האינטרסים של אוצר-המדינה - סתירה שנמשכה עד לסוף ימי הביניים - כשאמצעי-דיכוי התחלפו מדי פעם בעידוד הנונות.

לעזרת המוסר באה העגבת. אחרי גילוי אמריקה והבאת מחלת-המיין משם, פשטה מגיפה נוראה באירופה במאה ה-15 וה-16. קרוב לשליש האוכלוסיה נפל קרבן למחלה זו ונספה בעשר שנים בלבד. המוסר והפחד התאחדו, ורוב הערים הגדולות ניגשו לחיסול הנונות ולהענשת הפרוצות בכל חומי רת-הידון.

אלא שהעונש לא הספיק. התעורר הצורך לפקח על הנונות, העמידה תחת השגחה רפואית מעולה. פאריס, ואחריה ברלין, חזרו במאה ה-17 למתן רשיונות לבתי-בוסת, מתוך מגמה זו. בדרך-כך צעדו רוב הערים. במקום היחס הטבעי, הסובלני, של החברה הקדומה, בא היחס הצבוע והמסורתי של אירופה, שהרביקה אות קלון על מצח הפרוצה, אך נמשכה אל גופה כאל דבר מגרה ורומנטי.

שירותי האהבה לחיילי ה.ס.

החוק הבריטי של המנדט הארצישראלי ירש גישה דר פרוציות זו בצורתה הקיצונית ביותר. הוא נסיון רציני הפריצות מחוץ לחוק - אך לא עשה שום נסיון רציני לשרש את הנגע. הארץ מלאה בתיבוסת. בימי המלחמה עודד הצבא הבריטי את הקמתם, גנרלים ביקרו בהם כדי לעמוד מקרוב על טיב שותי-האהבה המוגשים לחייליהם.

לפי אומדנה אחת, פעלו בשנים האחרונות של המנדט כ-2000 בתי-בוסת בארץ, ובהן כאלף פרוצות, מחציתן יהודיות. גם המבקרים היו ברובם יהודים. בכל הבתי, שהיו ברובם בערים הערביות, או על גבולן, הוכרו מדי שנה על גיוס מלא לקראת החגים היהודיים, עת נהרו המונים ל' אוזרי-הבוסת.

מלבד פריצות מאורגנת זו הסתובבו בחוצות הארץ מאות רבות של פרוצות בלתי-מאורגנות, שניטפלו או חיללים ברי טיים, שידלו אותם ברחוב או נזקקו לשירות נהגרי-המנוניות, שהביאו להן את הלקוחות, לחדריהן. חידה גדולה היא מה קרה איתן בהמשך הימים - אמנם חלק ניכר לאנגלים וערכים ועזבו את הארץ, אך אין ספק שרובן הגדול הת' חתנו, בעזרת הגדונויות שצברו בימי השפע, הפכו לעקריות בית יהודיות טובות.

5 איליון ל"י

כיום תעשיית-האהבה בישראל היא תעשייה ענפה. לפי אומ' דנה מתונה, המחזור היומי שלה הוא 15 אלף ל"י, המחזור השנתי עולה על חמשה מיליון ל"י.

אולם אין זו תעשייה אחידה. היא מגישה ללקוחות שר גים שרתים שונים, במחירים שונים. אפשר לחלק אותה, באופן כללי, לשבע מחלקות שונות, כשבעת שלבים של סולם - אף שהתחום בין שלב אחד לשני אינו תמיד ברור וחד.

מדור ראשון: השטח הגדול

הצורה הפרימיטיבית, והמגעילה, ביותר של פריצות היא זו של אוזרי-העולם-התחמוץ. הדוגמה הקלאסית עודה קיימת ב"שטח הגדול" של יפו - איזור של סימטאות עקלקלות מימי הביניים. בגבור הצעקה הציבורית ניסתה המשטרה לחסלו - ויצרה מיז חצי תריסר אוזרים אחרים. כי הנונות דוהה לנחל עיור - אם נסתם לה אפיך אחד, מבקשת היא מיד את המוצא שלה באפיך חרש.

שרות-האהבה של השטח הגדול סועל בצורה פשוטה ב' יותר: הנבר נתקל ברועה-זנונות או בפרוצה עצמה, משלם לה את המחיר (משתי לירות ומעלה), גובה את התמורה בו במקום ללא פרוצורה מיותרת - בפינה אפלה של הרחוב, בחורי-מדורות קרוב, בחצר של בית, בפרדס, בצריף עזוב, בחורבה של בית נטוש. אין שום תנאים סניטריים או רומנטיים.

לקוחותיו של שרות זה אינם זקוקים רק לחוסר מוחלט של חוש אסתטי, אלא גם לאומץ-לב מסוים. כי גבר הנווד לבדו לסביבה על עולו ליטול קרבן לגניבה, לשוד ואפילו לאלימות גופנית. גם כאן לא חסרים הלקוחות-שאינם-משל' מי, פושעים מועדים שאיש אינו מעז להתגרות בהם.

מדור שני: בתי-בוסת

שלב אחת מעל לדרגה זו עומד בתי-הבוסת. לא כל בתי-הבוסת דומים למוסד המתואר בראש ד"ח זה, שהו הגדול והמפורסם ביותר בארץ. התנאים הסני-

טריים והאסתטיים בבתיים השונים עוברים את כל צבעי הקשת.

לפני שלושה-ארבע שנים לא היה זה בלתי-רגיל לראות שתיים-שלוש נשים עובדות יחד במקום אחד. בית אופייני שכן, למשל, בעיר התחתית של חיפה, בקירבת רחוב סטנטון. קשה היה להתקרב אליו - הגישה היחידה היתה דרך מבוי צר ואפל שנפתחים בפתחו. בכניסה למבוי הוצב משמר של כמה טיפוסים אפלים, שדאגו לסדר - וגם לאוהרה מפני בוא המשטרה.

הבית עצמו היה מורכב מחדר גדול אחד, מופרד לשניים על-ידי מסך בלה ומלוכלך. בצד האחד של המסך ישבו ועמדו הלקוחות, לרוב תור של כתיסר מלחים ובני שכר נותי-העונג. מעבר למסך פעלו בעת ובעונה אחת שלוש נערות על שלוש מיטות, ללא כל מחיצה בין האחת לשניה. כל זוג יכול היה להשקיף תוך מעשה באופן חופשי על שני הנונות האחרים.

הבחורות, שהיו לבושות חלוקים מלוכלכים, יצאו מפעם לפעם, הסתרוקו בראי שהיה בצד הממתינים. לקוח שה' גבירות לא נשאו חן לפניו, יכול היה להסתלק כלעומת שבא, בלי כל התחייבות.

לא פעם יכלו הלקוחות להאזין, במקומות כאלה, לוי' כוחים סוערים על תנאי השרות, לרוב בתערובת של עב' רית וצרפתית. כך יכול היה צעיר לדרוש (לשוא) להחזיר לו את כספו אחרי שבילה כמה דקות אצל אחת הגבירות,

"העולם הזה"

מביע בזאת את תודתו למאות האנשים והנשים ששיתפו פעולה עם כתבו המוריד, ועם צוות-המחקר שהודרך על-ידו, בחקירתו היסודית של אחד הששברים הנפתרים ביותר במדינה. במיוחד מודה המערכת לשופט השלום הראשי ברוך גלעד; למפקד מחוז תל-אביב של משט' רת ישראל, מ. מ. יואב פלג, ראש הענף הפלילי ע. מ. מ. אריה שמינגובסקי וראש המדור הפלילי ע. מ. מ. זאב שטיינברג; לנציב בתי-הסוהר ד"ר צבי חרמון וראש המדור לטיפול ומיון אינדיבידואלי, הגב' אסתר גבריאלי; לראש השרות הפסיכ' אסרי של משרד הבריאות בבתי-הסוהר ד"ר רפאל רוזנר, וכן לעשרות הגברים והנשים שסיכנו את עצמם במסרם ערות גלויות-לב לחוקרי המערכת ושהיא תשי' מור את שמותיהם וזיהויים בסוד קפדני.

סולק על-ידיה משהתממה לסיים את התהליך וגם סירב לקבל את עזרתה בנידון.

גדול היה המרחק בין מקום כזה לבין בית "מסודר", בו עבדו שלושה-ארבע גבירות, כל אחת בחדר נקי משלה, תוך שמירה על תנאים סניטריים מסוימים. אולם אלה האח' רונים היו בלי ספק במעוט - ביחוד בעיר-הנמל.

המהפכה של תיק 31/52

המהפכה הגדולה בסדרי בתי-הבוסת בישראל החלה לפני חמש שנים בדיק, בערב אחד של חודש פברואר. אשר קרה במעמד זה שימש בסיס למשפט שהגיע כעבור שנתיים לתיק מס' 31/52 של בית המשפט העליון, כבית-משפט לערעורים פלילים.

את פרטי המאורע מתאר פסק-הדין של השופט אולשן כלהלן:

"ביום 18.2.50 באו הקצינים קנר וספורטה לקומה העליו' נה שבבית מס' - רחוב - - בלתי שוטרים, לשם עריכת חיפוש לפי צו-חיפוש. לאחר שהקצין קנר צילצל בפעמון הדלת, נפתחה הדלת על-ידי המערער ה' ראשון. השוטרים נכנסו לחדר המיטה ובו שתי מיטות, שולחן וכסאות.

על אחת המיטות ישבה המערערת מס' 2 ועל השניה ישבה צעירה - שגם היא הואשמה בעבירה הנ"ל אולם יצאה זכאית בבית-המשפט (המחוזי) מפני העדר הוכחות בדבר השתתפותה בהחזקת המקום - ונמצא בחדר גם בחור, אשר הוצג על-ידי הצעירה הנ"ל כ"בחור שלה". ב' חדר נמצאה עוד בחורה, שגם היא הואשמה בבית-המשפט (המחוזי), אלא שדיונה נפרד, מפני שבזמן המשפט לא יכלו לגלות עקבותיה.

המערער התנהג כבעל-בית, הציע לקצין קנר לשבת ר ביקש את אשתו, היא המערערת מס' 2 - להכין קפה. האשה נכנסה או למטבח, הכינה קפה וכיבדה את המסובין. הקצין קנר הציב שוטר ליד דלת הכניסה. במשך שתיים-באו לדירה הנ"ל כ-20 איש. כולם גברים וכולם בגיל 25-45 שנה. כל אחד מהם צילצל בסעמון, הדלת נפתחה על-ידי השוטר, שהביאו לחדר בו נמצא הקצין קנר, ושאל ל' מטרת בואו למקום.

חמישה מבין אלה הובאו כעדים לבית-המשפט. עדים אלה גילו נטיה עויינת לתביעה הכללית, ואחרים אף הוכרו כעדים עויינים, אולם כל אחד הודיע כי מטרת בואו לדירה זו היתה לבעול אשה, ושנים מהם העידו כי כבר ביקרו במקום זה בהודמוניות קודמות ובעלו בו אשה תמורת תשלום.

הצעירה שיצאה זכאית היתה לבושה חלוק והצביעה על החדר שבצדו השמאלי של הפרוורד, כאשר נשאלה איסא נמצאים חפציה. כתוצאה מחיפוש שנערך בחדר זה בנוכחות הצעירה, נילו השוטרים חריסר (אמצעי מניעה), על שולחן קטן ליד המיטה נמצאו (אמצעי-מניעה גוסטיים) קופסת וואזלין, מפיות מגייר-מס'...

שתי נשים או יותר

נקודת-הת רפה של פסק-הדין, ששלח את הנאשמים לבית הסוהר למשך ששה וארבעה חודשים, היתה בפיסקה אחת של השופט המחוזי יעקוב גביון, שנחקלה על-ידי בית המשפט העליון והסכה על-ידי כך לחוק המדינה. השופט קבע:

"...גוסף לכך, ישנה עדות שבית-המשפט מאמין לה, כי לפחות עוד אשה אחת - וכרגע לא חשובה לנו זהותה - היתה יושבת או מבקרת בדירה זו בהודמוניות קודמות, בתקופה סמוכה ליום המקרה, לשם מעשה-זנות. העד - - אמר שביקר בדירה זו... שובו אחד לפני המקרה ובעל שם אשה בשכר, והוסיף: "איני רואה כאן את האשה שבעלתי בפעם הראשונה". העד - - אמר כי ביקר במקום שלוש שבועות לפני מתן הודעתו למשטרה ביום המקרה, והיתה שם בחורה בלוגונית, שכב עמה ושילם לה שתי לירות, וגם הוא הוסיף: "הבחורה הבלוגונית ששכבתי עמה איננה כאן בבית-המשפט". מכאן שהיתה לפחות עוד אשה אחת יושבת או מבקרת בבית זה לשם מעשי-זנות."

חשיבותו המכרעת של פסק-דין זה היתה פשוטה. סעיף 151 של דחוק הפלילי קובע כי "כל בית או שורה של חדרים בכל בית שבהם מבקרות שתי נשים או יותר לשם מעשי זנות, יחשבו לבית זנות". עד כה פרשו השופטים את הסעיף כך שעל המשטרה היה לגלות במקום מסוים שתי נשים בבית אחת - כי אחת אין המקום בגדר בית-בוסת.

עתה קבע בית-המשפט כי לא חשוב כלל אם שתי נשים מכרו את אהבתם בתשלום במקום בעת ובעונה אחת. די היה להוכיח כי באותו מקום פעלו שתי פרוצות בנו אחד זו, בשעות ואפילו בימים שונים, כדי לחייב את בעליו בהחזקת בית-בוסת.

אותה מגמה הובלטה גם בפסק-דין שני של בית-המשפט העליון, בתיק מס' 154/52, נגד אותם הנאשמים, בו אישר בית-המשפט פסק-דין של שופט השלום הראשי ברוך גלעד.

היתה זאת מכה מוחצת למקצוע. היא לא חיסלה את בתי-הבוסת, אולם כל הסדרים בהם השתנו, כמתי-הבוסת, בהם עבדו כולם נשים בעת ובעונה אחת, כמעט נעלמו. בעלי הבתים הקפידו עתה להעסיק רק אשה אחת. אמנם אשה זו התחלפה לרוב עם אשה שניה (מקום אופייני: שתי משמרות משך היום, מן הבוקר עד הצות, שבעים עד שמונים לקוחות, המחיר שלוש לירות). אולם גם דבר זה נעשה עתה בוהירות רבה.

התוצאה העיקרית: אשה יחידה נאלצה לפעול לבדה משך כמה שעות, לאוץ מחדר לחדר כדי לא לאבד אף שניה של זמן, להסדיר בעצמה את תנועת הלקוחות וליישב סיכסוכים. בעלי המקום ומנהליו שוב לא הופיעו כמעט כלל. גם השמירה הגלויה נעלמה. תפקידה של הפרוצה במקום כזה הפכה למקצוע מפרך מאד מאד, שהצריך, מלבד הכל, מנה גדושה של טאקט וחוש לבני-אדם.

סדר שלישי: הרחוב

סוג שונה של שרות מוגש לקונה-האהבה על-ידי הפרו' צות הצדות את לקוחותיהם ברחובות הראשיים של הערים הגדולות.

מדי יום ביומו אפשר לראות כ-120 גבירות הפועלות ברחוב כנ-יהודה, ממוגרבי עד גורדון, או בהצטלבות הר' תובות טרומפלדור והירקון.

השיטה כאן פשוטה מאד: צעירה הלוושה לפי מיטב האופנה האחרונה, מאופרת היטב, מסתובבת לבדה ברחוב, מעיפה מבטים בוחנים בגברים העוברים על פניה. אם הגבר מראה סימן של היענות, נערך בו במקום משא-ומתן קצר על המחיר (כל דבר מחמש עד עשרים לירות למעשה אחד, בהתאם לכוסר-האבחנה המשפטי של האשה). אם הוסכם על תנאי העסק, לוקחת האשה את הלקוח למקום מוכן מ' (המשך בעמוד 17)

יותר רנוולט * הרנויה הנוחיהה ביותר רנוולט